

Elena Kedros

OLIMPOSZ

LÁNYAI

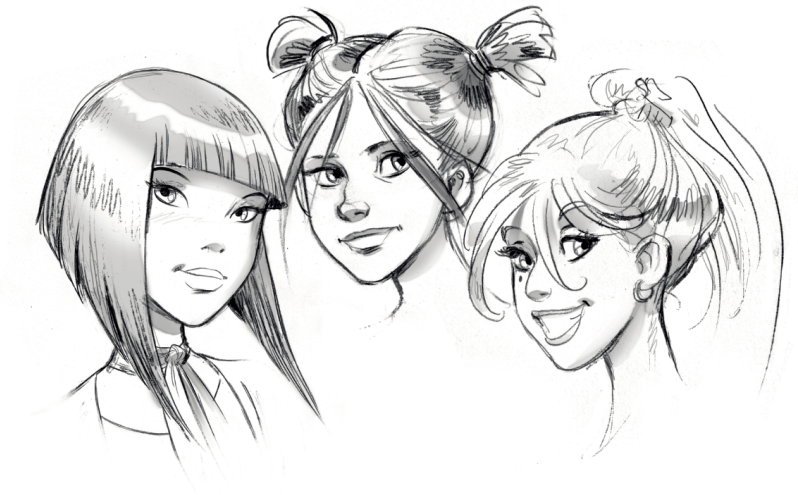
Kristálykönnyek

Elena Kedros

OLIMPOSZ

LÁNYAI

Kristálykönnyek

MONDADORI

Írta: Elena Kedros
A mű eredeti címe:
Ragazze dell' Olimpo. Lacrime di Cristallo

Fordította: Garamvölgyi Katlin
A szöveget gondozta: Molnár Edit

A művet eredetileg kiadta: Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano, 2008

© 2008 Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano
Interior illustrations: © Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano
Art concept by Federico Bertolucci
Graphic project by Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano
Cover illustration by Bertolucci – Urbano – Razzi – Damiani
Graphic project by Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

Oktatás és kultúra

Kultúra 2000

ISBN 978 963 245 143 5

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Savanya Zsolt
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

© Copyright Könyvmolyképző Kiadó, Szeged – 2009
Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Egykor istennek hívták. A Háború Istenének. Az Emberek Elpusztítójának. Neve hallatán rémület és rettegés lett úrrá mindenkin. Fogatán négy, tüzet okádó paripa vontatta, és amerre járt, mindenütt sírás, fájdalom és keserűség maradt a nyomában. A csalás volt minden vagyona, a hazugság az igazsága, az erőszak a dicsősége. Egy volt az istenek közül. A legrettegettebb, a legkegyetlenebb és a legvadabb.

De azok az idők elmúltak.

Vége lett az utolsó háborúnak is. A Háború Istenét csupán egy hajszál választotta el a végső győzelemtől, ám a diadal elmaradt. Nem mintha vereséget szenvedett volna, csakhogy ellenségeinek nyoma vészett. Ellenfél nélkül a háborúnak nincs

értelme, hisz győzni sem lehet. A Háború Istenének, Árésznek nem volt miért élnie.

Árnyékként kerengett Dodektheon szent templomának szobrai között. A szobrok egyike Poszeidónt, a tenger istenét ábrázolta. Árész Poszeidón legendás háromágú vasvillája felé közelített, melyen tündöklő kék akvamarin ragyogott. Árész megragadta a követ, és leszállt Dodektheon titkos barlangjaiba. A mérgező levegő megölt volna bárkit, aki lemerészkedik a föld alatti labirintusokba, de Árész egyre mélyebbre ereszkedett a szűk folyosókon, a sötét járatokban. Útjában keselyűk csontvázai heverték, melyek egykoron Árész Harcosainak hű szolgálói voltak.

A legsötétebb járat legmélyén, egy mozdulatlan víztükrű tóban sorvadozott az utolsó fogoly, akit rabul ejtett.

Árész felemelte az akvamarint. A kő kék sugara bevilágította a tavat, mely hullámszíni kezdett. Egy zöldes színű buborék tűnt fel a víz felszínén, melyben egy fiú kuporgott. Szeme zölden és élénken ragyogott, testét azonban meggörbítette és elcsigázta a hosszú rabság.

— Nem unod még? — kérdezte Árész.

A rab nem méltatta válaszra.

— A hatalmukat akarom! — mennydörögte az isten.

A fiú továbbra is hallgatott.

Árész haragra gerjedt.

A fiú némasága bősztette fel, hiszen már nem először fordult hozzá ugyanazokkal a kérdésekkel, és ugyanúgy nem kapott rájuk választ. És mint mindig, most is szörnyű kínzásokkal torolta meg az engedetlenséget. Árész újra felszállt a földre, és folytatta a keresést. Eltűnt ellenségeit kutatta.

* * *

A buborék visszasüllyedt a tó sötétjébe. Lassan megtelt vízzel, végül már majdnem a rab torkáig ért. A fiú tudta, hogy ha búcsút intene a világnak, a víz visszahúzódna a tóból, és megtöltené a buborékot. De mindaddig, amíg el nem határozza, hogy beszél, így marad. És ő nem beszélt.

Mindenki más megtört volna. De ő könnyen viselte a kint.

Szeretet volt a szívében.

Egy rossz nap kezdete

— Ez hihetetlen! Hülyébb vagy, mint egy majom! — kiáltotta Luce, amikor rápillantott az undorító barna plectsnire a pólóján. Ezt a pólót az első iskolai napra tartogatta. Mert az első nap mindig fontos, főleg most, hogy gimnazista lett.

De ez az átkozott kölyök, ez az ötéves nyavalyatörés épp a mai napot szemelte ki arra, hogy nyakon öntse őt kakaóval.

— Ezt még megemlegeted! Jaj lesz neked, ha elsős leszel — fenyegetőzött Luce, de Gingi csak kacarászott.

A lány dühösen szaladt az emeletre a szobájába, feltépte a szekrénye ajtaját, és kétségbeesve kutatott valami megfelelő ruha után. Miközben kotorászott, feldúlta az egész szekrényt, a szoba jöhető darabokat

az ágyra hajította. Már épp a tizediknél tartott, amikor anyja felkiáltott hozzá:

— Luce, elkésel az iskolából!

Mintha ő nem tudná, hogy késésben van. Pedig mindent előre eltervezett. Ha időben elindul, beülhetett volna a legjobb padba, és kiválaszthatta volna a neki tetsző padtársat. De a tervei egy szempillantás alatt kakaóba fulladtak.

Végre megtalálta a pink blúzt, amit keresett, de letett róla, mert túl átlátszónak vélte az alkalomhoz. A zöld még elment volna, de hiányzott egy gombja. A pirosnak felfeslett a varrása, a fehérret pedig ki kellett volna vasalni. Aztán ott volt az is, amelyikben vásárolni járt, egy másik, amelyiket a nénikéjétől kapott, és egy, amelyiket táncórákon viselt. De egyik sem volt alkalomhoz illő. Ami még szóba jöhetett volna, azt tegnap a szennyesbe dobta. Anyja vagy tizedszer kiáltott, és hangja már nem tűrt ellentmondást. Luce magára kapta az első, kezébe eső ruhadarabot. A Borzalmasat. Ez volt a balszerencsét hozó pólója, ha ezt vette fel, tutira minden rosszul sült el.

— Mi van veled? Nem akartál korábban indulni? — kérdezte apja, miközben széles mosollyal belépett Luce szobájába. Ez volt az egyetlen pozitív előjel a tragikusan induló reggelen.

— Akadt egy kis problémám. Elvinnél a suliba?

— Sajnálom, de ma nem arra megyek.

— Kéérleek! Ha elviszel, minden jóra fordul — erősködött Luce, miközben ártatlanul verdesett szempilláival. Ahogy ezeket a szavakat kimondta, furcsa melegség járta át. Szemét egyenesen az apjára szegezte, aki még tétovázott.

— Éppenséggel, ha most elindulunk...

— Én már kész is vagyok! — vágta rá Luce, tekintve, hogy ez volt az utolsó esélye, hogy időben beérjen az iskolába. A pólójával nem volt megelégedve, de úgy érezte, ha elkésik az első napon, még nagyobb szerencsétlenséget hoz a fejére, mint ha az „elátkozott” ruhadarabot magán tartja.

Sajnos Borzalmas azonnal akcióba lépett. Daniel Paddington, a Grimaldi család fiatal sofőrje a lehető legnagyobb dugóba keveredett, amit valaha Rainbow Hill—en megéltek. Luce egyre jobban aggódott.

— Inkább kiszállok — határozta el —, ha sietek, még beérek az első óra végére.

— Szép első napot, nagylány! — kiáltotta utána az apja, de Luce akkor már kiugrott a kocsiból, és rohant, mint akit puskából lőttek ki.

Az iskolaudvarra érve Lucét lehangoló látvány fogadta. Az öreg épület tíz éve megroggyant

egy korábbi földrengés során, és még azóta sem hozták helyre. Komor, barátságtalan hangulatot árasztott, mintha azt mondaná: „Méltatlan vagy rá, hogy ide belépj, ám ha mégis belépsz, megbánod.” Egy árva diák sem lézengett vagy zajongott a sulis előtt, hogy legalább az felvidítsa a bánatos összképet.

Már mindenki bement.

Miközben Luce felfelé rohanva igyekezett behozni a késést, majdnem elsodorta egy másik lány, aki még nála is gyorsabban szedte a lépcsőfokokat. De nemcsak gyorsabb volt, hanem faragatlanabb is, még azt sem vetette oda, hogy „bocs”.

— Igyekezz már, mert elkésünk! — mordult rá Lucéra a lehető legundokabb módon.

— Zseni vagy, hogy rájöttél! — mordult vissza Luce, aki rosszul tűrte ezt a stílust.

A természetes portásnő azonban elébük állt, és hatalmas testével eltorlaszolta a bejáratot.

— Nem kezditek valami jól az évet! Ebben az iskolában nem divat ám a késés! Holnap hoznotok kell igazolást a születeitektől — fordult a lányokhoz.

— Meglesz, meglesz — morgott az undok lány, akit Luce nyomban elkeresztelt Mufurc Hercegnőnek.

Luce sűrű pislogások közepette a portáshoz fordult. Ahogy reggel, most is érezte a furcsa melegséget a testében.

— Megmondaná, kérem, merre találok az I. F osztályt? — kérdezte.

— A lépcsőn föl, jobbra az első ajtó. Ha igyekszel, még Johnson tanárnő előtt besurranhatsz — felelte az elefánt termetű asszonyosság megjuhászodva. Majd Mufurc Hercegnőhöz fordult:

— És te?

— Sid Madison vagyok, az I. C-t keresem.

Luce a lépcsőn felfelé rohanva még elcsípte az utolsó mondatot, és megkönnyebbüléssel vette tudomásul, hogy Sid nem az ő osztályába jár. Mikor a terem ajtaja elé ért, megállt, és mély lélegzetet vett. Máris orrában érezte a krétapor jellegzetes szagát. Bár reggeli tervei dugába dőltek, annak a lehetősége még megmaradt, hogy stílusosan lépjen be az osztályba. Elővette legbájosabb mosolyát, és benyitott.

A szeme elé táruló látvány nem épp olyan volt, amilyennek elképzelte. Általában kedvesen viszonozták mosolyát, ezúttal azonban huszonnyolc tágra meredt szempár szegeződött rá, és a tanári asztal mögül egy barátságatlan, öreg nő ripakodott rá vitriolosan:

— Aki nem érkezik pontosan, az nem tiszteli a másik embert. A kisasszony...?

— Luce Grimaldi, tanárnő. És általában pontosan érkezem, de ma...

Johnson tanárnő, aki inkább hasonlított egy kopasz nyakú keselyűhöz, mint emberi lényhez, durván félbeszakította.

— Kímélj meg a kifogásaidtól, és ülj le! — pattogott, miközben szemét továbbra is rajta tartotta. Luce engedelmesen bólintott, majd elindult a két üres hely közül az egyik felé. Az ablak mellett, az első padban nem ült senki. Na, épp ezt a helyet szerette volna elkerülni.

Úgy tűnt, Borzalmas már el is kezdett ügynöködni azon, hogy az elkövetkező 5 évben ne legyen egy kellemes perce sem.

Keselyű tanárnő folytatta az órát. Közben a kezét vakarászta, mintha rühes lenne.

— Ahogy eme kellemetlen epizód előtt is említettem, figyelmet, érdeklődést, felelősségtudatot, de elsősorban fegyelmet és pontosságot várok el tőletek.

Alighogy befejezte mondókáját, újabb kopogás zavarta meg az órát.

— Rajta! — kárálta.

Amikor meglátta, hogy egy újabb későn érkező áll az ajtóban, még erősebben kezdett vakaródnia.

— Elkéstem — jelentette ki vidáman az új jövevény, és választ sem várva elindult a Luce melletti üres hely felé.

— Az első padban ülő osztálytársaitok pontosan bemutatták, hogy mit nem ajánlatos tennetek — zárta le az ügyet kezét vakarászva Johnson tanárnő, majd folytatta az irodalomórákon „tiltott tevékenységek” felsorolását.

Luce alaposan szemügyre vette új padtársát. Különös lány volt. Egyik oldalon rövid, a másikon hosszúra szabott pólója olyan színben virított, mint az útjavító munkások mellénye. De az is lehet, hogy a feltűnően kék szem és a keleties vonások közötti kontraszt tette olyan különössé.

Elkezdett kipakolni a táskájából. Megszámlálhatatlan mennyiségű színes ceruzát vett elő egy kis bőröndből, amit tolltartónak használt. Mindeközben egy pillantásra sem méltatta Lucét, mintha ott sem lett volna.

Luce egyre határozottabban érezte, hogy Borzalmas tönkre fogja tenni. Az irodalomtanár már most gyűlöl, az első padba kényszerültem, és egy szédült tyúk ül mellettem — gondolta végsőkig elkeseredve.

Gondolataiból padtársa hangja ébresztette fel.

— Ha szükséged van valamire, csak vedd el nyugodtan — mondta széles mosollyal, és a ceruzahalomra mutatott.

Igaz, hogy elég szórakozott, de legalább kedves. És egy ilyen balszerencsés reggelen már ez is valami.

— Köszí, engem Lucénak hívnak — válaszolta barátságosan, de halkán, nehogy a tanárnő kiszúrja.

— Az én nevem Hoon. Koreai név. Mivel magam is az vagyok.

A furcsa lány épp a tanárnő felé fordult, amikor megakadt a szeme Borzalmason.

— Szép a pólód — mondta.

Luce egy pillanatra megborzongott. Úgy gondolta, a bajkeverő póló említése további csapásokat sejtet. De mivel jól nevelt lány volt, úgy tett, mintha örömmel fogadná a bókot.

— Én is azt gondoltam, amikor megvettem. De később...

— Most már aztán elég! — üvöltötte egy hang.

Keselyű asszonyság lecsapott a két fecsegőre.

— Nem elég, hogy elkéstem, még az órát is zavarjátok!

Luce érezte a fenyegető hangsúlyt, de nem tudott ellenállni a kísértésnek, és visszavágott:

— Nem is vettem észre, hogy elkezdődött!
A tanárnő mintha meg sem hallotta volna:
— Úgy látszik, evvel az osztállyal nem lesz szerencsém — jelentette ki, miközben egyre dühösebben vakarta kézfejét. — Eredetileg azt gondoltam, egy egyszerű felmérő dolgozatot íratok veletek, de úgy tűnik, jobb, ha feleltetek.
— Mikor? — kérdezte egy elhaló hang.
— Most rögtön! Kezdjük a két késős diákkal!
Luce megdöbbszent Borzalmas újabb akciójától.
— Halljam a neveteket! — vijjogta Keselyű.

Csak egy csettintés

Hoon általában nem sokat észlelt a külvilágból, amikor a gondolataiba merült, de most felfigyelt Luce sápadt arcára. Felálltak, és elindultak a katedra felé. Hoon lesodort néhány ceruzát, és amikor Luce lehajolt értük, hallotta, hogy újdonsült barátnője odasúgja neki:

— Ha olyat kérdez, amit nem tudsz, érintsd meg a bal karodat. Ha tudom a választ, én majd felelek helyetted, és úgy tesz, mintha rosszul értettem volna.

Látta Luce arcán a hálás mosolyt, de még valami mást is látott rajta. A hitetlenkedést. Hoon nem is hibáztatta érte, és nemcsak azért, mert természeténél fogva kedves lány volt, hanem mert tudta magáról, hogy a felkészültsége korántsem stabil. Sőt, inkább

ingatagnak mondható. Szeretett olvasni, de nem rajongott a tanulásért. Csak a csettintésben bízhatott. A legutóbbi vizsgán is az mentette meg.

Hoon maga előtt látta Luce remegő és a tanárnő vakaródzó kezét. Mi a fene baja lehet, hogy ilyen undorítóan kaparja magát, elmélkedett Hoon. Valami átkozott allergia? Bőrfertőzés? Vagy egyszerűen csak dilis lenne? Eddig jutott gondolatban, amikor meghallotta a tanárnő hangját.

— Song kisasszony, az a benyomásom, hogy nem tudod a választ. Menj vissza a helyedre!

Hoon rettentően elveszettnek érezte magát. Egészen máshol járt az esze, meg sem hallotta, hogy szóltak hozzá.

— Az a helyzet, hogy nem értettem a kérdést.

A tanárnő majd szétrobbant a méregtől, és egy lenyalt hajú fiúhoz fordult, aki az első sor középső padjában ült: — Mondd a neved, és ismételd el a kérdést!

— Fred Rinoir a nevem, és a tanárnő azt kérdezte, hogy ki írta az *Ödipusz királyt* — válaszolta a fiú raccsolva és behízselgőn.

Hoont kiverte a hideg veríték. Még sosem hallotta ezt a nevet. Látta, hogy a tanárnő arcán elégedett és kárörvendő mosoly jelenik meg, mihelyst

megbizonyosodott róla, hogy Hoon nem tudja a választ. Hoon viszont egyre dühösebb lett. Úgy érezte, hogy ami vele történik, merő igazságtalanság. Nem létezik, hogy az első tanítási napon feleltessék, anélkül, hogy egyetlen órája lett volna.

— Mondtam már, hogy visszamehetsz a helyedre — zárta rövidre a Keselyű.

Hoon megfordult, és elindult a padja felé. Az járt a fejében, hogy mit fog mondani a szüleinek, hogyan magyarázza meg, hogy rögtön az első tanítási napon kapott egy karót.

Már majdnem leült, amikor apja rosszálló arca jelent meg lelki szemei előtt.

És akkor észrevétlenül csettintett egyet a jobb keze két ujjával.

— Szophoklész — jelentette ki egyszerűen. Visszafordult, és újra elindult a tanári asztal felé. Élvezettel pillantott a tanárnő meglepett ábrázatára, és elégedettség töltötte el, amikor Luce biztató mosolyát is meglátta.

— És a *Médeát*?

Erről sem hallott még.

Csett!

— Euripidész.

A válasz helyes volt.

— A *Metamorfózist*?

Csett!

— Ovidius.

Talált.

De a tanárnőnek nem akaródzott befejezni a faggatást.

— Mondj három példát a hexameterre, három metafizikai verset és három Milton-művet!

Csett! Csett! Csett!

A tanárnő és Hoon kérdés-válasz pingpong-meccsének csak az óra végi csengő vetett végét. És a csettintéseknek hála, Hoon nyerte meg a mérkőzést.

— Song és Grimaldi, menjetek a helyetekre! És hallani sem akarok több késésről. — Keselyű tanárnő becsukta a naplót, majd kiment a teremből.

Hoon kábán állt, mint akit fejbe kólintottak, szinte nem is érzékelte, hogy mi történik körülötte.

— Te egy zseni vagy! — kiáltott fel Luce lelkesen.

— Jól feleltem? — kérdezte Hoon.

— Még hogy jól? Mindenre válaszoltál, de úgy, hogy Keselyű nem tudott elég gyorsan kérdezni.

Hoon mosolygott, jólesett neki padtársa lelkesedése.

— Árudd el, honnan tudtad a válaszokat? Zseniképzőbe jártál korábban?

— Áááá, fogalmam sem volt róla, hogy tudom. És nagyon klassz ezt hallani, mert még senki nem mondta, hogy zseni vagyok, legfeljebb azt, hogy furcsa.

— A pólód tényleg furcsa, te pedig egy zseni vagy — intézte el a kérdést Luce.

Hoon észrevette, hogy Luce zavarban van, mint aki attól tart, hogy túl sokat talál mondani.

— Igen, a mamám is ezt mondta, mármint a pólóra — nyugtatta meg Hoon a másik lányt. — De nekem ez a kedvencem.

Határozottan elégedett volt az első nap első órájával: a padtársa egy igazi energiabomba, van benne spiritusz, és még helyes is. Nem azért, mert szép az orra, a szája vagy a szeme — persze, szép mindene —, hanem mert van benne valami különleges. Talán a gondolatai, a természete vagy az egyénisége.

Mivel a második óra még nem kezdődött el, Hoon és Luce szemügyre vették osztálytársaikat. Ideje felmérni, kivel lehet kijönni. Sajnos, elsőként egy igazi pukancs került a szemük elé, aki hisztérikusan vitorlázott feléjük.

— Elment az eszetek!? Miért kellett felbőszítenetek az iskola legszigorúbb tanárát? Ha eztán utálni fog minket, arról csak ti tehettek!

Hoon értetlenül nézett. Fogalma sem volt, mit mondhatna egy ilyen dühös kirohanásra, anélkül, hogy melegebb éghajlatra küldené az illetőt... Inkább hallgatott. Remélte, hogy előbb–utóbb abbahagyja, ha már kellőképpen kidühöngte magát. Luce viszont nem szándékozott meghátrálni. Elővette legmegerősebb mosolyát, hanyagul rendezgetni kezdte a könyveit az asztalon, és bűbajos ártatlansággal megkérdezte:

— Ne haragudj, nem értettem a nevedet...

— Priscilla Venom a nevem, és te vagy az egyetlen ebben az iskolában, aki ezt nem tudja! — mérgelődött a lány.

— Ó, nem is tudom, hogy voltam képes létezni eme értékes információ nélkül — replikázott Luce, majd Priscilla válla fölött átnézve megszólalt:

— Nézd csak, ki jön!

Priscilla megfordult, de még látta, hogy Hoon és Luce arca felderül.

— Biztos egy végzős diák — dűnnyögte Hoon.

— És egyben a leghelyesebb is.

A fiú mosolyogva letelepedett a tanári asztal mögött.

— Hát te meg mit keresel itt? — förmedt rá Priscilla.

— Várom, hogy a helyedre menj, és elkezdhessem az órát — felelte a jóképű srác, és hanyagul hátravetette félhosszú haját.

A fenébe... Ez a tanár!

Fiatal és jóképű, de attól még tanár.

A lányok különleges varázshatalommal bírnak.
Nem tündérek.
Hanem istennők.
Ott élnek velünk, ebben a világban.

„A fiú arcán kedves, szomorkás mosoly futott át.

– Ti nem örököltétek azt a hatalmat.

Néma csönd fogadta a kijelentést.

– *Ti magatok vagytok az Istennők* –
tette hozzá az ismeretlen fiú.”

Tizenkét éves kortól ajánljuk

2 999 Ft

ISBN 978-963-245-143-5

9 789632 451435

Könyvmolyképző Kiadó